

Llocs comuns

«Reitero la meva petició de sumar esforços. La humanitat ha tret sempre el millor i el pitjor en època de pandèmies i ara es repeteix»

Mentre feinejava a la cuina desordenada perquè els temps de pandèmia són de conciliació difícil per als metges he sentit en la veu llunyana del televisor les paraules estat d'alarma, toc de queda, limitacions de la mobilitat, restricció de l'activitat social...

Les dues primeres em creen una sensació de desassossec que no podré ni voldré evitar mai. Certament, les situacions excepcionals requereixen mesures excepcionals però no puc evitar pensar que si en les darreres dècades haguéssim creat una major consciència col·lectiva, una major responsabilitat comunal dels afers que condicionen la nostra vida, la resposta ciutadana hauria estat més eficaç.

D'aquesta pandèmia m'agradaria extreure'n conclusions sobre models de governança diferents, on la transparència, la fermesa, el rigor i la humilitat fossin instruments perceptibles. Aleshores potser recuperaria l'esperança que l'autoritat ben entesa fos escoltada per la seva consistència, la seva solvència en la gestió de les crisis.

Ara no és així, sabem que les mesures són restrictives i no han aconseguit fer-nos entendre que les laringes d'unes societats cada vegada més concentrades a les ciutats són el que hem de témer. No és a la policia ni a les sancions, és la proximitat de les laringes, encara que siguin les dels nostres amics o les dels nostres éssers més estimats, el que hem de témer i saber posar-hi barreres.

La ciència no ens diu el que hem de fer col·lectivament. La ciència ens ofereix els fets i sobre aquests fets provats, els que dediquen la seva vida gestionar els afers col·lectius han d'informar de manera intel·ligible i pedagògica a la ciutadania.

Els governs han de posar mitjans, personal preparat (encara que fos precipitadament preparat) per a rastrejar els esdeveniments on el virus ha trobat una gran facilitat per expandir-se, han de reforçar els serveis d'estudi epidemiològic que conegui bé el comportament de totes les diferents maneres de viure la vida que hi ha avui a les nostres societats.

Per damunt de tot, hi han de posar mitjans de diagnòstic ràpid per a tots els territoris per lluny que estiguin de les grans metròpolis. Han de dotar de personal sanitari per atendre l'increment de malalts. Especialistes de diferents camps han de ser cridats a un treball conjunt sense instrumentalització política, amb fórmules que, lluny d'incitar la competitivitat, ajudin a trobar mecanismes més eficients per aturar la pandèmia i si és possible per tractar els malalts.

Microbiòlegs, infectòlegs, prevencionistes, matemàtics, analistes de dades o immunòlegs haurien d'haver estat cridats a dotar d'informació als que han de prendre decisions. La política no pot amagar-se darrere la ciència i els científics (mentre no es presentin a cap càrrec públic) han de treballar discretament i coordinadament.

Cada dia és més difícil contenir la infecció, el mecanisme de contagi del virus és molt eficaç i amb ell no hi ha treva ni negociació possible. Sí que hi ha, però, possibilitats de comunicació social diferent i de més i millors mitjans per combatre la malaltia.

Em costa molt parlar-vos d'altres coses mentre veig emmalaltir tantes persones. Reitero la meva petició de sumar esforços. La humanitat ha tret sempre el millor i el pitjor en època de pandèmies i ara es repeteix. No cessaran les pugnes pel poder polític ni econòmic dels diferents

indrets del món, només demano que la manera de demostrar que en són dignes sigui sent eficaces en el control de la pandèmia.